

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 201

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 26 martie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
170.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.005/2012 privind organizarea și funcționarea Gărzii Naționale de Mediu	2–6
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
147.	— Ordin al ministrului transporturilor pentru publicarea acceptării amendamentelor din 2015 la Regulamentul anexat la Acordul european privind transportul internațional al mărfurilor periculoase pe căile navigabile interioare (ADN), adoptat la Geneva la 26 mai 2000, și a rectificărilor la acestea, precum și a rectificărilor la Regulamentul anexat la ADN aplicabil de la 1 ianuarie 2013, adoptate de Comisia Economică pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite (CEE — ONU) la Geneva	7
	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
	Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	8–15
	ACTE ALE PARTIDELOR POLITICE	
	Quantumul total al sumelor provenite din finanțările private ale partidelor politice în anul 2014, conform Legii nr. 334/2006 privind finanțarea activității partidelor politice și a campaniilor electorale — Asociația Macedonenilor din România	16

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.005/2012 privind organizarea și funcționarea Gărzii Naționale de Mediu

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 1.005/2012 privind organizarea și funcționarea Gărzii Naționale de Mediu, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 729 din 29 octombrie 2012, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) GNM este un corp specializat de inspecție și control, iar comisarii sunt funcționari publici numiți în funcții publice specifice, în condițiile legii, care pot lua măsuri de sancționare, de suspendare/încetare a activității ca urmare a poluării și deteriorării mediului sau pentru nerespectarea condițiilor impuse prin actele de reglementare emise de autoritatea competentă pentru protecția mediului și a măsurilor stabilite în notele de constatare și în rapoartele de inspecție și control.”

2. La articolul 8, după alineatul (4) se introduc două noi alineate, alineatele (4¹) și (4²), cu următorul cuprins:

„(4¹) Comisarul general conduce aparatul de lucru al GNM, numește și eliberează din funcție personalul acestuia, în condițiile legii.

(4²) În cazul absenței comisarului general, precum și în cazul în care comisarul general se află în imposibilitate temporară de a-și exercita funcția, calitatea de ordonator terțiar de credite, precum și celelalte atribuții care revin comisarului general se exercită în numele acestuia de către unul dintre comisarii generali adjuncți desemnat prin decizie în acest sens.”

3. La articolul 13 alineatul (1), literele a), f), o) și ș) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) propune autorității publice centrale pentru protecția mediului elaborarea, promovarea și reactualizarea periodică a reglementărilor, ghidurilor și normelor tehnice privind activitatea de control și inspecție;

f) propune organului emitent suspendarea și/sau anularea acordului/avizului/autorizației/autorizației integrate de mediu ale cărei prevederi nu sunt respectate de către titularul actelor de reglementare;

o) constată faptele ce au condus la prejudiciul asupra mediului, eventualele amenințări iminente cu un astfel de prejudiciu și efectuează investigații pentru identificarea persoanei(lor) responsabile;

ș) participă la schimbul rapid de informații cu instituțiile și organele competente, naționale și internaționale, privind domeniul de competență.”

4. La articolul 13 alineatul (1), după litera b) se introduc două noi litere, literele b¹) și b²), cu următorul cuprins:

„b¹) controlează activitățile cu impact asupra mediului și aplică, după caz, sancțiuni contravenționale persoanelor fizice sau juridice care le desfășoară;

b²) controlează respectarea măsurilor de protecție a mediului prevăzute în actele de reglementare emise de autoritatea

competentă pentru protecția mediului, verifică îndeplinirea măsurilor stabilite prin programele pentru conformare și planurile de acțiuni pentru activități economice și asigură controlul de specialitate;”

5. La articolul 13 alineatul (1), după litera d) se introduce o nouă literă, litera d¹), cu următorul cuprins:

„d¹) controlează respectarea prevederilor actelor de reglementare emise de autoritatea competentă pentru protecția mediului pentru realizarea proiectelor, pe parcursul executării lucrărilor și la finalizarea proiectelor;”

6. La articolul 13 alineatul (1), după litera q) se introduce o nouă literă, litera q¹), cu următorul cuprins:

„q¹) confiscă bunurile destinate, folosite sau rezultate din contravenții săvârșite în domeniul protecției mediului;”

7. La articolul 13 alineatul (1), litera m) se abrogă.

8. La articolul 13 alineatul (1), după litera r) se introduc două noi litere, literele r¹) și r²), cu următorul cuprins:

„r¹) prelevează probe spre a fi analizate de laboratoare autorizate, în conformitate cu prevederile legale în vigoare;

r²) dispune, în condițiile prevăzute de lege, încetarea activității unităților sau instalațiilor, în caz de poluare a factorilor de mediu și/sau în cazul producerii de disconfort populației, în cazul nerespectării obligației de a solicita și obține autorizație/autorizație integrată de mediu pentru activitățile cu impact semnificativ asupra mediului conform prevederilor legale în vigoare, precum și în cazul anulării acestor acte de reglementare de către autoritatea competentă pentru protecția mediului emitentă sau de către instanțele de judecată;”

9. La articolul 13 alineatul (1), după litera s) se introduce o nouă literă, litera s¹), cu următorul cuprins:

„s¹) derulează activități de perfecționare profesională în domeniu, pentru personalul din cadrul GNM, precum și pentru alte autorități și instituții publice, asociații sau fundații, la solicitarea acestora, în conformitate cu prevederile legale;”

10. La articolul 13 alineatul (1), după litera u) se introduce o nouă literă, litera u¹), cu următorul cuprins:

„u¹) sprijină și coordonează dezvoltarea rețelei de voluntari de mediu, potrivit metodologiei care se aprobă prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului, cu respectarea prevederilor Legii nr. 78/2014 privind reglementarea activității de voluntariat în România.”

11. La articolul 13 alineatul (2) punctul A, literele a), b), e) și f) se abrogă.

12. La articolul 13 alineatul (2) punctul A, litera m) se modifică și va avea următorul cuprins:

„m) controlează respectarea prevederilor legislației din domeniul emisiilor industriale și ia măsurile corespunzătoare potrivit legii;”

13. La articolul 13 alineatul (2) punctul A, după litera m) se introduc două noi litere, literele n) și o), cu următorul cuprins:

„n) controlează respectarea prevederilor referitoare la protecția atmosferei și ia măsuri corespunzătoare, potrivit legii;

o) controlează respectarea obligațiilor ce revin titularilor de activități care dețin surse fixe de poluare atmosferică, prevăzute în programele de reducere a emisiilor, în planurile de menținere a calității aerului, în planurile de calitate a aerului și în planurile de acțiune pe termen scurt și ia măsuri corespunzătoare, potrivit legii.”

14. La articolul 13 alineatul (2), partea introductivă a punctului B se modifică și va avea următorul cuprins:

„B. În domeniul controlului gestiunii deșeurilor, substanțelor și amestecurilor periculoase.”

15. La articolul 13 alineatul (2) punctul B, literele a), b), i) și j) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) exercită, pe întreg teritoriul țării, controlul activităților operatorilor economici privind conformarea la cerințele legislației de mediu în domeniul gestiunii deșeurilor de orice natură;

b) constată neconformitățile din actele de reglementare emise pentru activitățile din domeniul gestiunii deșeurilor, aplică măsurile legale și stabilește proceduri de control al surselor de poluare care au ca origine activități de eliminare a deșeurilor (incineratoare, depozite de deșeuri);

.....
i) monitorizează/controlează producătorii, importatorii, reprezentanții unici, utilizatorii din aval și distribuitorii de substanțe ca atare, în amestecuri și în articole din punctul de vedere al respectării prevederilor Regulamentului (CE) nr. 1.907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2006 privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH), precum și al respectării deciziilor Agenției Europene pentru Produse Chimice;
j) verifică respectarea prevederilor legale privind clasificarea, etichetarea și ambalarea substanțelor și amestecurilor periculoase, precum și respectarea prevederilor privind restricțiile la producerea, introducerea pe piață și utilizarea anumitor substanțe periculoase ca atare, în compoziția unor preparate sau articole;”

16. La articolul 13 alineatul (2) punctul B, după litera b) se introduc șapte noi litere, literele b¹)—b⁷), cu următorul cuprins:

„b¹) controlează activitățile operatorilor economici privind transportul deșeurilor;

b²) participă la elaborarea strategiilor și politicilor de mediu privind gestionarea deșeurilor care sunt incluse în Strategia Națională pentru Gestionarea Deșeurilor și Planul Național pentru Gestionarea Deșeurilor;

b³) efectuează controlul respectării prevederilor reglementărilor în domeniul substanțelor și al amestecurilor periculoase, constată și sancționează încălcarea cerințelor legale și stabilește măsurile de remediere și termenele pentru îndeplinirea acestora;

b⁴) controlează realizarea importului, exportului și tranzitului de substanțe și amestecuri periculoase, în conformitate cu prevederile legislației specifice în vigoare și cu cele ale convențiilor internaționale din acest domeniu la care România este parte;

b⁵) solicită și primește informații despre proprietățile substanțelor sau ale amestecurilor periculoase, inclusiv despre compoziția chimică a acestora;

b⁶) controlează respectarea prevederilor legale privind gestionarea, depozitarea și valorificarea deșeurilor provenite în urma activității de creștere și îngrășare a animalelor și păsărilor, de prelucrare și industrializare a produselor animaliere și cerealiere, precum și activitatea de neutralizare a deșeurilor de origine animalieră;

b⁷) controlează aplicarea reglementărilor privind comercializarea și/sau utilizarea îngrășămintelor chimice și a produselor de protecție a plantelor, pentru evitarea poluării mediului de către acestea;”

17. La articolul 13 alineatul (2) punctul B, literele k), p), q) și r) se abrogă.

18. La articolul 13 alineatul (2) punctul B, după litera s) se introduc două noi litere, literele s¹) și s²), cu următorul cuprins:

„s¹) furnizează informațiile necesare pentru întocmirea rapoartelor autorităților competente prevăzute de legislația europeană și de cea națională din domeniul de competență;

s²) colaborează cu autoritățile competente și cu cele de control din țară și din celelalte state membre, pe domeniul său de competență;”

19. La articolul 13 alineatul (2) punctul B, litera ș) se abrogă.

20. La articolul 13 alineatul (2), după punctul B se introduce un nou punct, punctul B¹, cu următorul cuprins:

„B¹. În domeniul bunei practici de laborator și al metodelor de testare:

a) este reprezentant al autorității naționale de certificare și monitorizare a conformității cu principiile de bună practică de laborator (BPL) pentru laboratoarele care efectuează teste toxicologice și ecotoxicologice prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 440/2008 al Comisiei din 30 mai 2008 de stabilire a metodelor de testare în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1.907/2006 al Parlamentului European și al Consiliului privind înregistrarea, evaluarea, autorizarea și restricționarea substanțelor chimice (REACH);

b) efectuează inspecții BPL și verificări de studiu și, în cazul respectării principiilor BPL de către laboratorul inspectat, emite un certificat care să ateste conformitatea cu principiile BPL;

c) elaborează planul național de monitorizare a conformității cu principiile BPL pentru laboratoarele certificate;

d) oferă informații referitoare la BPL pe domeniul său de competență, la cererea autorităților naționale sau europene de reglementare;

e) oferă informații pentru industria chimică, instalațiile de testare și sponsorii studiilor, pe domeniul său de competență, referitoare la metodele de testare prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 440/2008 și în ghidurile de testare ale OECD și la principiile de bună practică de laborator ale OECD;

f) raportează anual Comisiei Europene despre stadiul implementării principiilor BPL în România.”

21. La articolul 13 alineatul (2) punctul C, după litera r) se introduce o nouă literă, litera s), cu următorul cuprins:

„s) controlează și verifică îndeplinirea obligațiilor care revin operatorilor care introduc pentru prima dată pe piață lemn, precum și comercianților în ceea ce privește informațiile referitoare la furnizorii de lemn sau produse din lemn, conform Regulamentului (UE) nr. 995/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 octombrie 2010 de stabilire a obligațiilor care revin operatorilor care introduc pe piață lemn și produse din lemn, cu modificările și completările ulterioare, în domeniul său de competență.”

22. La articolul 16, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Modelul procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii și modelul înștiințării de plată sunt prevăzute în anexa nr. 2.”

23. Articolul 17 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — Personalul GNM este format din funcționari publici și personal contractual. Salarizarea personalului GNM se face în condițiile prevăzute de legislația privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.”

24. **Anexele nr. 1, 2 și 12 se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1, 2 și 3 la prezenta hotărâre.**

Art. II. — (1) Încadrarea personalului în numărul maxim de posturi aprobat și în noua structură organizatorică se face în termenele și cu respectarea condițiilor prevăzute de legislația în vigoare pentru fiecare categorie de personal.

(2) Aplicarea procedurilor prevăzute de Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se realizează în termen de minimum 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

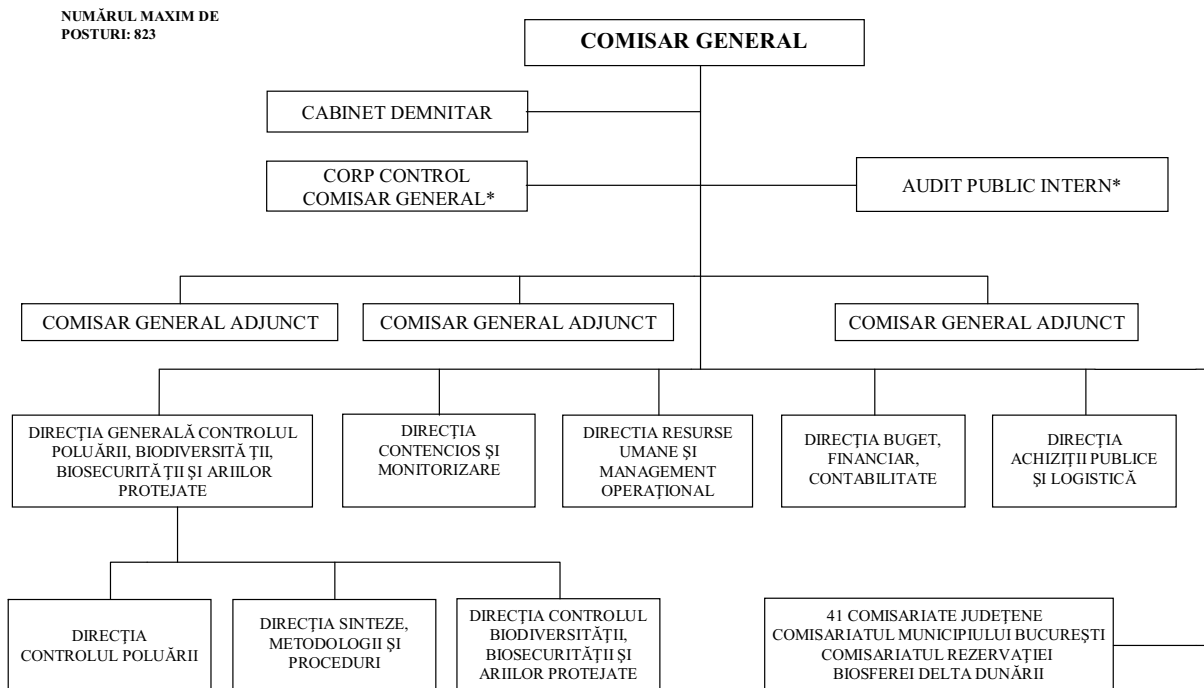
Contrasemnează:

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Anne-Rose-Marie Jugănar,
secretar de stat
Ministrul finanțelor publice,
Darius-Bogdan Vâlcov
Ministrul muncii, familiei, protecției sociale
și persoanelor vârstnice,
Rovana Plumb

București, 11 martie 2015.
Nr. 170.

ANEXA Nr. 1¹⁾
(Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.005/2012)

STRUCTURA ORGANIZATORICĂ a Gărzii Naționale de Mediu

* se organizeaza la nivel de compartiment

¹⁾ Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

Modelul procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii și modelul înștiințării de plată

ROMÂNIA
 MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR
 GARDA NAȚIONALĂ DE MEDIU

Operator de date cu caracter personal, înregistrat la Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal sub nr. 16625

Comisariatul General — cod fiscal
 Serviciul Comisariatul
 Localitatea, str. nr.
 Tel., fax
 Seria nr.

PROCES-VERBAL
de constatare și sancționare a contravenției,
încheiat astăzi, ziua luna anul,
la din

Subsemnatul(a),, în calitate de angajat la Garda Națională de Mediu,
 împuternicit cu Legitimația specială de control nr. din anul, în baza prevederilor Hotărârii Guvernului
 nr. 1.005/2012 privind organizarea și funcționarea Gărzii Naționale de Mediu, cu modificările și completările ulterioare, și ale
 Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea
 nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare,

în urma controlului efectuat la din localitatea
 (sucursala, agenția, punctul de lucru)

str. nr., bl., sc., et., ap., județul (sectorul), aparținând
, înmatriculată la ORC sub nr. J...../...../....., CUI, la sediul (punctul de lucru)
 din localitatea, str.nr., bl., sc., et., ap., județul (sectorul)
, am constatat următoarele:

Domnul/Doamna (unitatea de bază), născut(ă) la data în localitatea,
 cu domiciliul (sediul) în: localitatea, str. nr., bl., sc., et., ap., județul
 (sectorul), cu act de identitate (certificat de înmatriculare) seria nr., eliberat de, C.N.P. (C.U.I.),
 ocupația (profil de activitate — cod CAEN), reprezentat/ă de (act de
 identitate) seria nr., C.N.P., în calitate de, a săvârșit următoarele
 fapte în data de ora

Faptele descrise mai sus contravin:

— art. alin. prf./pct. lit. și se sancționează cu amendă de la la;
 — art. alin. prf./pct. lit. și se sancționează cu amendă de la la;
 — art. alin. prf./pct. lit. și se sancționează cu amendă de la la

pentru care se aplică următoarele sancțiuni:

..... lei contravenția prevăzută de art. alin. prf./pct. lit.;
 lei contravenția prevăzută de art. alin. prf./pct. lit.;
 lei contravenția prevăzută de art. alin. prf./pct. lit.;

TOTAL LEI (.....)

Conform prevederilor legale, contravenientul poate/nu poate achita în cel mult 48 de ore de la data comunicării prezentului
 proces-verbal jumătate din minimul amenzii prevăzute de dispoziția legală pentru fapta(e) săvârșită(e), care este de
 (.....) lei.

Amenda se va achita în contul, deschis la trezoreria/casieria autorității administrației publice locale
, iar copia dovezii efectuării plății va fi transmisă în termen de 15 zile de la data comunicării procesului-verbal
 la Garda Națională de Mediu — Comisariatul

Împotriva procesului-verbal se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării/comunicării la judecătoria în
 a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.

ALTE MENȚIUNI

În legătură cu faptele arătate, contravenientul, reprezentat prin, în calitate de, face următoarele
 OBIECȚIUNI

.....
 Semnătura contravenientului

Prin săvârșirea acestei (acestor) contravenții s-au produs următoarele pagube:

În temeiul art. din contravenientului i se aplică următoarele sancțiuni contravenționale complementare:

Contravenientul nu poate să semneze/nu este de față/refuză să semneze, împrejurare ce se adevărește de martorul
, născut la data în localitatea, cu domiciliul în, str. nr., bl.,
 sc., et., ap., județul (sectorul), cu act de identitate seria nr., eliberat de,
 C.N.P.

Prezentul proces-verbal nu a fost încheiat în prezența unui martor deoarece:

.....
 Semnătura comisarului Gărzii Naționale
 de Mediu

.....
 Semnătura martorului

.....
 Semnătura contravenientului

Înștiințare de plată: Amenda se va achita obligatoriu în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării, în caz
 contrar urmând să se procedeze la executare silită. Prezentul proces-verbal s-a întocmit în 3 (trei) exemplare, dintre care unul a
 fost înmânat contravenientului.

.....
 Semnătura comisarului Gărzii Naționale de Mediu

.....
 Semnătura contravenientului

*ANEXA Nr. 3**

(Anexa nr. 12 la Hotărârea Guvernului nr. 1.005/2012)

LEGITIMAȚIE SPECIALĂ DE CONTROL

 <p>GUVERNUL ROMÂNIEI GARDA NAȚIONALĂ DE MEDIU COMISARIATUL</p>	
<p>LEGITIMAȚIE SPECIALĂ DE CONTROL NR.</p>	
<p>FOTOGRAFIE</p>	
<p>FAȚA</p>	
<p>Numele _____ Prenumele _____ Funcția _____ Carte de identitate: seria _____ nr. _____ Comisar General </p>	
<p>ANUL</p>	
<p>ANUL</p>	
<p>ANUL</p>	
<p>ANUL</p>	
<p>..... VERSO</p>	
<p>Posesorul prezentei legitimații are acces, în condițiile legii, oricând și în orice incintă unde se desfășoară o activitate generatoare de impact asupra mediului, fiind împuternicit să controleze, să constate și să aplice sancțiunile contravenționale prevăzute de legislația de mediu în vigoare. Poliția și Jandarmeria sunt obligate să acorde sprijin la cererea reprezentanților pentru protecția mediului în exercitarea atribuțiilor lor.</p>	

*) Anexa nr. 3 este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

**pentru publicarea acceptării amendamentelor
din 2015 la Regulamentul anexat la Acordul european
privind transportul internațional al mărfurilor periculoase
pe căile navigabile interioare (ADN), adoptat la Geneva
la 26 mai 2000, și a rectificărilor la acestea, precum și a
rectificărilor la Regulamentul anexat la ADN aplicabil
de la 1 ianuarie 2013, adoptate de Comisia Economică
pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite
(CEE — ONU) la Geneva**

Având în vedere prevederile art. 20 paragraful 5 din Acordul european privind transportul internațional al mărfurilor periculoase pe căile navigabile interioare (ADN), adoptat la Geneva la 26 mai 2000,

în temeiul prevederilor art. 3 din Legea nr. 159/2008 pentru aderarea României la Acordul european privind transportul internațional al mărfurilor periculoase pe căile navigabile interioare (ADN), adoptat la Geneva la 26 mai 2000, precum și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se publică amendamentele din 2015 la Regulamentul anexat la Acordul european privind transportul internațional al mărfurilor periculoase pe căile navigabile interioare (ADN), adoptat la Geneva la 26 mai 2000, precum și rectificările la acestea, adoptate de Comisia Economică pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite (CEE-ONU), prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se publică rectificările la Regulamentul anexat la ADN aplicabil de la 1 ianuarie 2013, adoptate de CEE-ONU, prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — Autoritatea Navală Română va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul transporturilor,
Iulian Ghiocel Matache,
secretar de stat

București, 2 martie 2015.

Nr. 147.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 bis, care se pot achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 2

din 19 ianuarie 2015

Dosar nr. 13/1/2014/HP/C

Iulia Cristina Tarcea	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lavinia Curelea	— președintele Secției I civile
Roxana Popa	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Elena Floarea	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbârcă	— judecător la Secția I civilă
Bianca Elena Țăndărescu	— judecător la Secția I civilă
Carmen Elena Popoiag	— judecător la Secția I civilă — judecător-raportor
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Marioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă — judecător-raportor
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Eugenia Voicheci	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Sîrbu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gheorghita Luțac	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Rîciu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Dana Iarina Vartires	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Iuliana Măiereanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal — judecător-raportor

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 13/1/2014/HP/C a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă, în Dosarul nr. 2.886/113/2013, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept: dacă art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, poate și trebuie interpretat în sensul că discriminarea prin stabilirea unui salariu diferit pentru muncă egală se poate analiza și, dacă este cazul, constata și atunci când angajații aflați în situații identice sau comparabile, din punctul de vedere al funcției ocupate, au stabilit raporturi de muncă cu angajatori diferiți, instituții publice, dar care au calitatea de ordonator secundar/terțiar de credite față de același ordonator principal de credite; dacă, în situația expusă, discriminarea poate rezulta din măsuri privind salarizarea dispuse de angajatori diferiți și care constituie o practică administrativă neunitară în aplicarea unui act normativ; dacă în acest caz este relevantă legalitatea acordării unor drepturi salariale altor angajați aflați în situații similare sau identice; dacă se poate reține existența unui tratament discriminatoriu în cazul în care tratamentul mai favorabil al unor angajați este rezultatul punerii în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat acestora anumite drepturi salariale; dacă art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, poate și trebuie interpretat în sensul că persoana care se consideră discriminată poate solicita acordarea de despăgubiri egale cu drepturile salariale de care a fost lipsită în termenul legal de prescripție extinctivă.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depusă practică judiciară, raportul întocmit de judecătorii-raportori și punctul de vedere al doamnei conferențiar doctor Luminița Dima de la Facultatea de Drept din cadrul Universității din București. Se mai referă asupra faptului că raportul a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, și că apelanții-reclamanții, precum și apelantul-pârât Ministerul Justiției au depus puncte de vedere.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎN ALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

1. Titularul și obiectul sesizării

Curtea de Apel Constanța a dispus, prin încheierea pronunțată în ședința publică din data de 30 septembrie 2014, în Dosarul nr. 2.886/113/2013, aflat pe rolul acestei instanțe, în apel, sesizarea din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept: *dacă art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, poate și trebuie interpretat în sensul că discriminarea prin stabilirea unui salariu diferit pentru muncă egală se poate analiza și, dacă este cazul, constata și atunci când angajații aflați în situații identice sau comparabile, din punctul de vedere al funcției ocupate, au stabilit raporturi de muncă cu angajatori diferiți, instituții publice, dar care au calitatea de ordonator secundar/terțiar de credite față de același ordonator principal de credite; dacă, în situația expusă, discriminarea poate rezulta din măsuri privind salarizarea dispuse de angajatori diferiți și care constituie o practică administrativă neunitară în aplicarea unui act normativ; dacă în acest caz este relevantă legalitatea acordării unor drepturi salariale altor angajați aflați în situații similare sau identice; dacă se poate reține existența unui tratament discriminatoriu în cazul în care tratamentul mai favorabil al unor angajați este rezultatul punerii în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat acestora anumite drepturi salariale; dacă art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, poate și trebuie interpretat în sensul că persoana care se consideră discriminată poate solicita acordarea de despăgubiri egale cu drepturile salariale de care a fost lipsită în termenul legal de prescripție extintivă.*

2. Expunerea succintă a procesului

Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Brăila — Secția I civilă în Dosarul cu nr. 2.886/113/2013, reclamantii A.V., S.M., M.M. și Z.G. au solicitat în contradictoriu cu pârâții Ministerul Justiției, Curtea de Apel Galați și Tribunalul Brăila să se constate discriminarea existentă între reclamanți, încadrați în funcția de șofer, și ceilalți șoferi încadrați atât la instanțele din raza teritorială a Curții de Apel Galați, cât și la celelalte instanțe din țară, constând în neacordarea unui salariu egal pentru muncă egală, ca urmare a neincluzerii în salariul de încadrare a sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de 50%, precum și a sporului de confidențialitate în procent de 15%.

Prin Sentința civilă nr. 98/11.02.2014, Tribunalul Brăila a admis în parte acțiunea și a obligat pârâții la plata către fiecare reclamant a unor despăgubiri egale cu diferența dintre salariul încasat de un salariat cu o încadrare similară în funcția de șofer, care în luna decembrie 2009 beneficia de sporul de risc și suprasolicitare neuropsihică, și salariul încasat efectiv de fiecare reclamant în perioada 25.09.2010 — 11.02.2014, actualizate cu indicele de inflație până la data plății efective, respingând capetele de cerere privind acordarea sporului de confidențialitate de 15%, precum și plata pentru viitor a drepturilor solicitate.

Prima instanță a reținut, în esență, că reclamanții, încadrați în funcția de șofer la instanțele din raza Tribunalului Brăila, au constatat că salariile lor sunt mai mici în comparație cu cele ale altor șoferi încadrați la instanțele din raza teritorială a Curții de Apel Galați, dar și la alte instanțe din țară și au solicitat Curții de Apel Galați să le fie recalculat salariul prin includerea în salariul de bază a sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de 50%, precum și a sporului de confidențialitate în procent de 15%.

Prin Hotărârea nr. 47/28.06.2013 a Colegiului de conducere al Curții de Apel Galați a fost respinsă cererea reclamanților, iar anterior, prin Decizia nr. 63/30.04.2010 a președintelui Curții de Apel Galați, s-a dispus acordarea sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică numai pentru personalul care deținea hotărâri judecătorești definitive și irevocabile până la data de 31.12.2009.

Din compararea dovezilor referitoare la cuantumul salariilor reclamanților cu cele ale altor șoferi încadrați la instanțe din circumscripția Curții de Apel Galați, precum și din corespondența purtată cu alte instanțe din țară, Tribunalul Brăila a constatat că reclamanții se află într-o situație de inferioritate, din punct de vedere salarial, față de personalul conex încadrat pe funcția de șofer la alte instanțe și care beneficiază de drepturi salariale mai mari, ca urmare a includerii în salariul de bază a sporului de 50% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică.

S-a reținut că, deși angajatorul nu a făcut o discriminare voită între salariații încadrați pe același post, diferențierea sub aspectul salarizării fiind determinată de includerea în salariul de bază a unui spor, ca urmare a punerii în executare a unor hotărâri judecătorești, involuntar, angajatorul a fost pus în situația de a acorda drepturi salariale diferite pentru salariați care desfășoară activitate identică, fapt interzis de legislația internă și internațională la care România este parte.

Instanța a apreciat că o diferențiere salarială creată între persoane încadrate în aceeași funcție contravine și voinței legiuitorului român, care la edictarea Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, precum și a Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, a avut în vedere tocmai uniformizarea salarială în cadrul acelorași categorii de salariați încadrați în unitățile bugetare.

Împotriva acestei soluții au declarat apel reclamanții A.V., S. M., M.M., Z.G., precum și pârâții Ministerul Justiției, Curtea de Apel Galați și Tribunalul Brăila.

Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă, investită cu soluționarea apelurilor, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept supuse judecății, dispunând suspendarea cauzei până la dezlegarea chestiunilor de drept sesizate, conform art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

3. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă a apreciat ca admisibilă sesizarea Înaltei Curți, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, arătând că:

1. De lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) și art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât:

§1. Reclamanții sunt angajați ai unor instituții diferite care, însă, sunt finanțate de același ordonator principal de credite, respectiv Ministerul Justiției, și, limitat la raportarea cu ceilalți șoferi angajați la instanțele din raza Curții de Apel Galați, de același ordonator secundar de credite.

Problema care se pune în acest caz este dacă art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată, poate și trebuie interpretat în sensul că discriminarea prin stabilirea unui salariu diferit pentru muncă egală se poate analiza și, dacă este cazul, constată și atunci când angajații aflați în situații identice sau comparabile au stabilit raporturi de muncă cu angajatori diferiți, instituții publice, dar care au calitatea de ordonator secundar/terțiar de credite față de același ordonator principal de credite.

§2. O altă problemă care se pune este dacă în analiza tratamentului discriminatoriu poate fi avut în vedere ca element de comparație un tratament favorabil aplicat altor salariați aflați în situații identice sau comparabile cu reclamanții, în cazul în care se apreciază că acel tratament favorabil este rezultatul unei aplicări greșite a legii și dacă instanța sesizată cu acțiunea poate și trebuie să analizeze aceste aspecte sau trebuie doar să se rezume la verificarea existenței unui tratament discriminatoriu.

În continuare, se pune problema dacă existența unui tratament discriminatoriu poate fi reținută în situația în care tratamentul mai favorabil este rezultatul punerii în executare a unei hotărâri judecătorești care a intrat în puterea lucrului judecat, astfel încât nu mai poate fi repusă în discuție, iar un eventual tratament diferit rezultă dintr-o practică judiciară neunitară.

§3. Prevederile art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată, fac distincție între posibilitățile pe care le are persoana care se consideră discriminată, respectiv: să formuleze o cerere pentru acordarea de despăgubiri; să solicite instanței restabilirea situației anterioare discriminării; să solicite instanței anularea situației create prin discriminare.

Astfel, prin deciziile nr. 818/3.07.2008, nr. 819/3.07.2008, nr. 820/3.07.2008 și nr. 821/3.07.2008, pronunțate de Curtea Constituțională, s-a statuat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

Ulterior, prin Decizia nr. 1.325/2008, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative. Aceste decizii ale Curții Constituționale au avut în vedere, așadar, nu doar situația în care instanțele ar anula prevederi legale, ci și situațiile în care ar aplica prevederi din acte normative inaplicabile în cazurile deduse judecării, indiferent de forța lor juridică. Și într-un asemenea caz ar fi încălcat principiul separației puterilor în stat, întrucât instanța de judecată ar intra în domeniul de competență al puterii executive și ar crea norme de drept noi în aplicarea legii, fără să aibă această competență constituțională și legală.

Prin urmare, din dispozitivul și din motivarea acestor decizii rezultă fără echivoc faptul că aceste soluții au în vedere numai prevederile cuprinse în art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2000, republicată, care prevăd posibilitatea de a solicita restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, iar nu și prevederile referitoare la solicitarea de despăgubiri rezultate din situația discriminatorie.

Astfel, cererea de acordare de despăgubiri pentru prejudiciul rezultat din situația discriminatorie este o cerere întemeiată pe răspunderea civilă delictuală, fapta ilicită constând în fapta care determină situația discriminatorie, faptă calificată ca ilicită de prevederile Ordonanței Guvernului nr. 37/2000, republicată.

Se pune, așadar, problema dacă într-un astfel de caz persoana care se consideră discriminată poate pretinde despăgubiri care să fie cuantificate prin raportare la drepturile salariale de care nu a beneficiat.

2. Problema de drept enunțată este nouă, deoarece, în urma consultării jurisprudenței, nu s-au identificat cauze în care Înalta Curte de Casație și Justiție să fi statuat asupra acestei chestiuni de drept printr-o altă hotărâre.

3. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum rezultă din datele publice afișate pe portalul de internet al instanței supreme.

4. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Apelanții-reclamanți au subliniat necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, susținând admisibilitatea cererii de acordare de despăgubiri ca urmare a discriminării salariale, conform art. 16 și art. 123 din Constituție, art. 7 lit. a) din Pactul Internațional din 16 decembrie 1966 cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ratificat prin Decretul nr. 212/1974, art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 4 din Carta Socială Europeană Revizuită din 1996, art. 8 și art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 1, art. 2 și art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2000, republicată.

Reclamanții au arătat că nu au invocat o discriminare față de alte categorii profesionale, ci o discriminare în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv a personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești încadrat pe funcția de șofer. Au precizat că inegalitatea vădită dintre contraprestația ce le-a fost acordată, comparativ cu cea acordată celor care dețin hotărâri judecătorești favorabile, constituie unul dintre cazurile de discriminare prevăzute și sancționate atât de legislația internațională și comunitară aplicabilă în mod obligatoriu, conform Constituției, cât și de legislația internă, reprezentată de Ordonanța Guvernului nr. 37/2000, republicată, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 48/2002.

5. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Completul de judecată care a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție nu a exprimat un punct de vedere cu privire la dezlegarea chestiunii de drept respective, rezumându-se la a susține necesitatea sesizării, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă.

6. Punctul de vedere teoretic exprimat de specialiști din cadrul Facultății de Drept din Universitatea București

La data de 19 decembrie 2014 s-a depus la dosar punctul de vedere al doamnei conferențiar universitar doctor Luminița Dima.

Răspunzând punctual întrebărilor formulate de instanța de sesizare, a concluzionat că, în opinia sa, art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2000, republicată, poate și trebuie interpretat în sensul că discriminarea prin stabilirea unui salariu diferit pentru muncă egală se poate analiza și, dacă este cazul, constata și atunci când angajații aflați în situații identice sau comparabile, din punctul de vedere al funcției ocupate, au stabilit raporturi de muncă cu angajatori diferiți, în măsura în care decizia de a stabili drepturi salariale diferite provine din aceeași sursă. De asemenea, a considerat că practica administrativă neunitară, conform căreia angajatori diferiți dispun măsuri diferite privind salarizarea, nu poate constitui discriminare, decât în măsura în care decizia de a stabili drepturi salariale provine din aceeași sursă. Altfel, practica administrativă neunitară poate fi rezultatul interpretării și aplicării greșite a legii în unele situații, în raport cu altele.

În ceea ce privește cea de-a treia întrebare a apreciat că respectarea, interpretarea și aplicarea corectă a legii reprezintă un scop legitim, iar un tratament diferit în scopul respectării, interpretării și aplicării corecte a legii reprezintă o metodă adecvată și necesară.

Pentru atingerea acestui scop nu se poate reține existența unui tratament discriminatoriu, în cazul în care tratamentul mai favorabil al unor angajați este rezultatul punerii în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat acestora anumite drepturi salariale, însă un tratament diferit se justifică în scopul respectării, interpretării și aplicării corecte a legii. Un astfel de tratament diferit reprezintă o metodă adecvată și necesară în sensul art. 2 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată.

În fine, în demersul lor de a analiza dacă o faptă constituie discriminare în sensul legii și, din această perspectivă, constituie o faptă ilicită, instanțele judecătorești nu pot depăși limitele de competență și nu pot refuza, astfel, aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, înlocuindu-le cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

7. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

7.1. Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă, autorul sesizării, nu a indicat soluții pronunțate în această materie, pentru ilustrarea jurisprudenței naționale pertinente.

7.2. Jurisprudența altor instanțe din țară

În urma verificării și analizării practicii instanțelor naționale s-a constatat că la nivelul tuturor curților de apel, cu excepția Curții de Apel Ploiești, au fost înregistrate litigii având ca obiect acordarea unor sporuri salariale, reclamanții susținând că sunt discriminați în raport cu salariații încadrați pe aceeași funcție și care lucrează în aceleași condiții de muncă. Reclamanții aveau calitatea de procurori, personal contractual de la instanțe și parchete, șoferi în cadrul instanțelor judecătorești, funcționari publici, ofițeri în cadrul Ministerului Administrației și Internelor, lucrători în penitenciare ori asistenți medicali.

Exemplificând:

Curtea de Apel Timișoara a reținut că nu se poate constata existența unui tratament discriminatoriu al reclamanților comparativ cu alți doi salariați, întrucât în cazul acestora din urmă, acordarea sporului este rezultatul punerii în executare a unei hotărâri judecătorești, care a intrat în puterea lucrului judecat, chiar dacă este rezultatul unei practici judiciare neunitare la nivel național.

La nivelul instanțelor din circumscripția **Curții de Apel Suceava** s-a constatat că în măsura în care există o practică neunitară la nivelul unei instanțe cu privire la modalitatea stabilirii drepturilor salariale în cadrul litigiilor deduse judecătii, nu este în sarcina angajatorului să stabilească drepturi salariale într-un quantum asemănător pentru salariații care nu beneficiază de anumite drepturi, atât timp cât există hotărâri judecătorești definitive care trebuie puse în executare.

La nivelul instanțelor situate în circumscripția **Curții de Apel Iași** s-a constatat că nu există discriminare, având în vedere soluțiile pronunțate în cauze similare de către alte instanțe și, cu atât mai mult, nu se poate reține discriminarea apelantei, ca urmare a nepunerii în executare a unui titlu executoriu desființat în calea de atac, prin raportare la dreptul prevăzut de art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (în continuare *Convenția*), sub aspectul nerespectării principiului securității raporturilor juridice.

Curtea de Apel Cluj a comunicat că din cuprinsul hotărârilor judecătorești pronunțate în materia ce face obiectul prezentei sesizări se observă că normele care interzic discriminarea în domeniul dreptului muncii au fost interpretate și aplicate numai în cazul angajaților aflați în situații identice sau comparabile, din punctul de vedere al funcției ocupate, nefiind identificate cazuri

în care raporturile de muncă ale reclamanților erau stabilite cu angajatori diferiți, având calitatea de ordonatori secundari/terțieri față de același ordonator principal de credite.

Din analiza jurisprudenței relevante a completelor specializate din aria de competență a Curții de Apel Cluj rezultă că judecătorii au constatat existența discriminării și în situația în care diferențele de tratament au rezultat din aplicarea actelor normative care reglementează salarizarea personalului bugetar.

De asemenea, s-a reținut că existența discriminării poate fi analizată, exclusiv, în raport cu actele normative care instituie un tratament diferențiat, și nu în raport cu hotărârile judecătorești prin care se stabilesc drepturi în favoarea anumitor persoane.

La nivelul instanțelor din raza teritorială a **Curții de Apel Bacău** s-a reținut că se justifică un tratament diferit în cazul în care conținutul concret al atribuțiilor de serviciu este diferit. Au fost depuse numeroase decizii care au constatat inexistența discriminării.

Din analiza hotărârilor judecătorești comunicate de instanțele din circumscripția **Curții de Apel Oradea**, instanțele au constatat netemeinicia pretențiilor deduse judecătii, în cauză neputând fi reținută discriminarea invocată de recurenți ca fundament al cauzei, în condițiile în care reclamanții se raportează, în ceea ce privește drepturile încasate de colegii lor judecătari, aflați în aceleași condiții de vechime, la un mod de calcul stabilit conform altei legi, pe când în privința reclamanților se aplică un mecanism diferit de calcul, reglementat de alte acte normative.

De asemenea, instanțele arondate **Curții de Apel Craiova** au constatat că nu poate fi reținută starea de discriminare invocată de reclamanți, întrucât diferența de quantum dintre indemnizațiile reclamanților comparativ cu cele ale altor magistrați este rezultatul momentului aplicării actului normativ în temeiul căruia s-a acordat sporul pentru vechime în muncă. Astfel, prin calculul diferit al salariului reclamanților nu s-a produs o încălcare a drepturilor prevăzute de Convenție, avându-se în vedere protejarea dreptului la salariu, și nu quantumul acestuia.

Din analiza hotărârilor judecătorești pronunțate de instanțele din circumscripția Curții de Apel Brașov rezultă că la nivelul acestei curți de apel s-a conturat o practică unitară în sensul constatării existenței discriminării rezultate din executarea preferențială a titlurilor executorii pe care le dețin angajații instituțiilor publice.

7.3. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — asemenea cereri nu intră în sfera de competență a instanței supreme.

7.4. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu s-a verificat și nu se verifică nici în prezent practica judiciară în vederea promovării vreunui recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării Curții de Apel Constanța, față de existența Deciziei nr. 21 din 10 martie 2008, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii.

8. Jurisprudența Curții Constituționale

În urma verificărilor efectuate s-a constatat că s-au pronunțat următoarele decizii:

— Decizia nr. 818 din 3 iulie 2008, referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, prin care s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii,

și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative;

— Decizia nr. 819 din 3 iulie 2008, referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (1)—(3), art. 6 și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, prin care s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative;

— Decizia nr. 820 din 3 iulie 2008, referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, prin care s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative;

— Decizia nr. 821 din 3 iulie 2008, referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. (1), (3) și (11) și art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, prin care s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative;

— Decizia Curții Constituționale nr. 1.325 din 4 decembrie 2008, referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 23 decembrie 2008, prin care s-a constatat că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

9. Raportul asupra chestiunii de drept

Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că față de obiectul cererii de chemare în judecată, precizările reclamanților din cuprinsul acestei cereri și al cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în sensul că aceștia se consideră discriminați în raport cu alți angajați care dețin hotărâri judecătorești prin care li s-a recunoscut dreptul la aceste sporuri, întrebarea relevantă la care trebuie să se răspundă și de a cărei dezlegare depinde soluționarea pe fond a cauzei este următoarea:

— *dacă dispozițiile art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, trebuie interpretate în sensul că discriminarea (prin*

stabilirea unui salariu diferit pentru muncă egală, în situația în care angajații aflați în situații identice sau comparabile, din punctul de vedere al funcției ocupate, au stabilit raporturi de muncă cu angajatori diferiți, instituții publice, dar care au calitatea de ordonator secundar/terțiar de credite față de același ordonator principal de credite) se poate constata în cazul în care tratamentul mai favorabil aplicat unor angajați este rezultatul unei practici administrative neunitare, determinat de punerea în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat acestor angajați anumite drepturi salariale;

— *dacă art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, poate și trebuie interpretat în sensul că persoana care se consideră discriminată poate solicita acordarea de despăgubiri egale cu drepturile salariale de care a fost lipsită în termenul legal de prescripție extinctivă.*

Reformularea și conexarea primelor patru întrebări (după modelul conexării și reformulării întrebărilor preliminare de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene) se impun anterior analizei admisibilității sesizării, pentru a se putea verifica îndeplinirea condițiilor referitoare la admisibilitate.

Judecătorii-raportori au apreciat că problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile a mai fost anterior dedusă judecății pe rolul instanțelor naționale, că orientarea jurisprudenței spre o anumită interpretare a normelor analizate și existența unei practici a instanțelor naționale determină pierderea caracterului de noutate a chestiunii de drept supuse analizei. De aceea, constatând că nu sunt întrunite în mod cumulativ cerințele prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au propus respingerea sesizării ca inadmisibilă.

În situația în care s-ar trece peste aspectul de inadmisibilitate invocat, analizând modul în care este definită discriminarea în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (în continuare *Convenția*), în dreptul Uniunii Europene (prin Directiva de aplicare a principiului egalității de tratament între femei și bărbați privind accesul la bunuri și servicii și furnizarea de bunuri și servicii, Directiva privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă, Directiva de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă, Directiva privind egalitatea de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică), dar și în dreptul intern, judecătorii-raportori au concluzionat că în speța în care se ridică problema de interpretare a dispozițiilor privind discriminarea se observă că nu se poate identifica acel criteriu protejat care ar fi determinat tratamentul mai puțin favorabil de care au beneficiat reclamanții din prezenta cauză, aceștia invocând doar faptul că alți colegi ai lor, aflați în situație identică, beneficiază de sporurile de suprasolicitare neuropsihică și de confidențialitate. Nu se poate considera că practica judiciară neunitară, favorabilă unor persoane aflate în situații similare cu reclamanții, ar putea constitui un criteriu de discriminare. Cererea reclamanților în sensul acordării sporurilor respective are la bază o situație juridică diferită, care este efectul punerii în executare a hotărârilor judecătorești, situație ce nu poate constitui un criteriu de discriminare.

Dacă s-ar trece și peste lipsa unui criteriu protejat, cum în speța dedusă judecății reclamanții și-au întemeiat cererea pe existența unor hotărâri judecătorești irevocabile, prin care altor persoane, ce ocupă funcții similare, li s-au acordat drepturile salariale solicitate și de aceștia, judecătorii-raportori au apreciat

că, în situația concretă, dispozițiile legale vizate nu pot fi interpretate ca dând posibilitatea instanței de judecată să acorde, pe de o parte, despăgubiri egale cu valoarea sporurilor solicitate, pentru ultimii trei ani, și să anuleze situația creată prin discriminare și, pe de altă parte, să înlăture consecințele acesteia prin obligarea părților la calcularea și la plata, pentru viitor, a salariilor de bază, prin includerea celor două sporuri.

10. Înalta Curte

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Prealabil analizei în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept are a analiza dacă în raport cu fiecare întrebare formulată de titularul sesizării sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, față de prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă.

Potrivit dispozițiilor amintite, *„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”*.

Prin această reglementare, legiuitorul a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În ceea ce privește primele trei condiții, acestea sunt în mod cert îndeplinite. Astfel, cauza se află în curs de judecată pe rolul Curții de Apel Constanța — Secția I civilă, investită cu soluționarea apelurilor declarate împotriva Sentinței civile nr. 98/11.02.2014 a Tribunalului Brăila.

Autorul sesizării, Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă, judecă această cauză în ultimă instanță, urmând a pronunța o decizie în condițiile art. 208 și 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările ulterioare, referitoare la competența materială și la căile de atac în materia conflictelor individuale de muncă, decizie definitivă, potrivit dispozițiilor art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, astfel că și următoarele două condiții de admisibilitate sunt îndeplinite.

Cât privește condiția ca soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, Înalta Curte constată că primele trei întrebări formulate de autorul sesizării nu răspund acestei cerințe.

Întrebarea formulată în cadrul procedurii prealabile trebuie să vizeze o chestiune de drept punctuală, astfel încât soluția dată în această procedură să aibă în vedere numai întrebarea respectivă, iar nu întreaga problematică a unui text de lege. În acest sens există o deosebire esențială între procedura hotărârii prealabile și recursul în interesul legii: în primul caz, se rezolvă o chestiune de drept punctuală, de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, în al doilea caz, se rezolvă, de regulă, o problemă de drept generică, de principiu.

În doctrină s-a arătat că, în înțelesul legii, chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită trebuie să fie specifică, urmărind interpretarea punctuală a unui text legal, fără a-i epuiza înțelesurile sau aplicațiile; întrebarea instanței trebuie să fie una calificată, iar nu generică și pur ipotetică. În același timp, chestiunea de drept trebuie să fie reală, iar nu aparentă, să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte ori incidentă și, deci, aplicarea unor principii generale ale dreptului, al căror conținut sau a căror sferă de acțiune sunt discutabile.

Cum de chestiunea de drept respectivă depinde soluționarea pe fond a cauzei, înseamnă că ea trebuie să fie una importantă și să se regăsească în soluția ce va fi cuprinsă în dispozitivul hotărârii ce urmează să fie dată, indiferent dacă cererea este admisă sau respinsă.

Or, primele trei întrebări formulate de autorul sesizării, prin gradul lor de generalitate, ce are ca finalitate rezolvarea unor chestiuni de drept cu valoare de principiu, nu au legătură cu cauza și nu pot fi considerate ca fiind esențiale, determinante pentru soluționarea pe fond a cauzei, în condițiile în care diferențele salariale își au originea în punerea în executare a unor hotărâri judecătorești irevocabile.

Neîndeplinirea unei singure cerințe prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă face de prisos cercetarea celorlalte condiții de admisibilitate, astfel încât, în raport cu considerentele ce preced, primele trei întrebări urmează a fi respinse ca inadmisibile.

Înalta Curte constată, de asemenea, inadmisibilitatea celei de-a cincea întrebări formulate de Curtea de Apel Constanța, pentru următoarele argumente:

Pentru ca o chestiune de drept să facă obiectul unei hotărâri prealabile în condițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, este necesar ca aceasta să fie insuficient de clară, să fie susceptibilă de a antrena rezolvări neunitare, să creeze dificultăți de aplicare și interpretare.

Or, textul art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, publicată, nu creează asemenea dificultăți.

Potrivit acestei reglementări:

„Art. 27. — (1) Persoana care se consideră discriminată poate formula în fața instanței de judecată o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxă judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului.

(2) Termenul pentru introducerea cererii este de 3 ani și curge de la data săvârșirii faptei sau de la data la care persoana interesată putea să ia cunoștință de săvârșirea ei.

(3) Judecarea cauzei are loc cu citarea obligatorie a Consiliului.

(4) Persoana interesată va prezenta faptele pe baza cărora poate fi prezumată existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că nu a avut loc o încălcare a principiului egalității de tratament. În fața instanței se poate

invoca orice mijloc de probă, respectând regimul constituțional al drepturilor fundamentale, inclusiv înregistrări audio și video sau date statistice.

(5) La cerere, instanța poate dispune retragerea sau suspendarea de către autoritățile emitente a autorizației de funcționare a persoanelor juridice care, printr-o acțiune discriminatoare, cauzează un prejudiciu semnificativ sau care, deși cauzează un prejudiciu redus, încalcă în mod repetat prevederile prezentei ordonanțe.

(6) Hotărârea pronunțată de instanța de judecată se comunică Consiliului.”

Textul este precis, nesusceptibil de interpretări diferite, stabilind clar procedura de formulare a cererii, în condițiile dreptului comun, termenul de prescripție și momentul de la care acesta începe să curgă, procedura de judecată, regimul probelor, comunicarea hotărârii.

Înalta Curte constată că doar cea de-a patra întrebare formulată de Curtea de Apel Constanța îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de lege.

Primele trei condiții de admisibilitate au fost analizate anterior, argumentele reținute păstrându-și actualitatea.

De asemenea, se constată a fi îndeplinită și condiția ca soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, din moment ce reclamantul afirmă că tratamentul discriminatoriu rezultă tocmai din aplicarea unui tratament mai favorabil unor angajați, ca urmare a punerii în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat acestora anumite drepturi salariale.

Este îndeplinită și cerința noutății problemei de drept supuse interpretării, astfel cum a fost circumstanțiată anterior, întrucât aceasta nu a primit o dezlegare din partea instanțelor, de o manieră suficientă să antreneze procedura recursului în interesul legii.

Totodată, trebuie menționat că asupra acestei chestiuni Înalta Curte nu a statuat, litigiile izvorând din interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată, nefiind cuprinse în sfera de competență materială a instanței supreme, și nu există un recurs în interesul legii, cu un obiect similar, în curs de soluționare.

Așadar, în aplicarea dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte are a răspunde dacă se poate reține existența unui tratament discriminatoriu în cazul în care tratamentul mai favorabil al unor angajați este rezultatul punerii în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat acestora anumite drepturi salariale.

Având în vedere că, potrivit dispozițiilor legale invocate, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a făcut de către Curtea de Apel Constanța — Secția I Civilă, în considerarea faptului că a fost investită, în ultimă instanță, cu soluționarea unei cauze concrete, respectiv Dosarul nr. 2.886/113/2013, și că, potrivit art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie pentru instanța care a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție, trebuie pornit, în analiza sesizării, de la datele concrete ale speței.

După cum se arată chiar în cuprinsul cererii de chemare în judecată, discriminarea pretinsă rezultă din faptul că altor șoferi, încadrați la instanțele din raza Curții de Apel Galați, li s-au recunoscut drepturile salariale, pretinse și de reclamantul din speța de față, prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

În acest sens, textele de lege a căror interpretare se solicită de către autorul sesizării sunt art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) și art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată.

„Art. 1. ... (2) Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi:

...

e) drepturile economice, sociale și culturale, în special: (i) dreptul la muncă, la libera alegere a ocupației, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare;

...

Art. 2. — (1) Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

(2) Dispoziția de a discrimina persoanele pe oricare dintre temeiurile prevăzute la alin. (1) este considerată discriminare în înțelesul prezentei ordonanțe.

(3) Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop sunt adecvate și necesare.”

Analizând textele de lege a căror interpretare s-a solicitat, mai întâi, Înalta Curte constată că prin deciziile Curții Constituționale nr. 818/3 iulie 2008, nr. 819/3 iulie 2008, nr. 820/3 iulie 2008, nr. 821/3 iulie 2008, toate publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008 și nr. 1.325 din 4 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 872 din 23 decembrie 2008, s-a constatat că prevederile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată, sunt neconstituționale în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

Aceasta deoarece un asemenea înțeles încalcă principiul separației puterilor în stat, consacrat în art. 1 alin. (4) din Constituție, precum și prevederile art. 61 alin. (1), în conformitate cu care Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.

În virtutea textelor constituționale menționate, Parlamentul și, prin delegare legislativă, în condițiile art. 115 din Constituție, Guvernul au competența de a institui, modifica și abroga norme juridice de aplicare generală. Instanțele judecătorești nu au o asemenea competență, misiunea lor constituțională fiind aceea de a realiza justiția, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective.

Or, în speța dedusă judecării instanței care a formulat sesizarea, este vorba tocmai despre înlocuirea unor acte normative cu putere de lege, respectiv Legea nr. 567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de

Expertize Criminalistice, cu modificările și completările ulterioare, cu hotărâri judecătorești.

Ab initio, Înalta Curte observă că în sistemul de drept românesc jurisprudența nu constituie izvor de drept, instanțele judecătorești nefiind ținute de soluțiile pronunțate anterior de alte instanțe. Hotărârile judecătorești au aplicabilitate numai la speță, efectele lor neputând fi extinse la cauze similare cu care instanțele au fost investite.

În acest context trebuie menționat că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că divergențele de jurisprudență constituie, prin natura lor, consecința inerentă a oricărui sistem judiciar care se bazează pe un ansamblu de instanțe de fond, având competență în raza lor teritorială.

Astfel, în *Cauza Zelca contra României*, Curtea, declarând inadmisibile toate plângerile formulate de reclamantii care au susținut, în principal, că instanțele în mod greșit au respins acțiunea lor și nu au ținut cont de existența unei practici neunitare în materie, procedura de judecată fiind astfel inechitabilă, fiind victimele unei discriminări în raport cu colegii lor care obținuseră aceste prime, a considerat că reclamantii au beneficiat de principiul contradictorialității procesului, că au putut să își prezinte mijloacele de probă și să își expună în mod liber mijloacele de apărare, care au fost examinate corespunzător de către judecător. Constatările instanțelor judecătorești și modul în care acestea au interpretat dispozițiile legale relevante nu pot fi considerate arbitrare sau nerezonabile.

De asemenea, în *Cauza Albu contra României*, Curtea a hotărât că nu a fost încălcat art. 6 din Convenție, iar în privința capătului de cerere întemeiat pe art. 14 din Convenție, a considerat că acesta nu este necesar să fie examinat separat, având în vedere constatările pentru care s-a considerat că nu a fost încălcat principiul securității juridice în cauzele reclamantilor. S-a reținut că posibilitatea existenței unei jurisprudențe neunitare reprezintă o caracteristică inerentă a oricărui sistem judiciar care se bazează pe o rețea de instanțe de fond și recurs, competente în domeniul lor de jurisdicție națională.

Curtea a observat însă că reclamantii au beneficiat de proceduri în contradictoriu, în cadrul cărora au avut posibilitatea

de a prezenta probe și de a-și formula apărarea în deplină libertate, argumentele lor fiind examinate corespunzător de instanțe.

În *Cauza Ioan Radu și alții împotriva României*, reclamantii s-au plâns că au fost discriminați în raport cu alți angajați ai societății, ale căror acțiuni având ca obiect plăți compensatorii au fost admise de alte instanțe din țară, întemeindu-și cererile pe art. 6 și art. 14 din Convenție și pe art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție, dar și pe art. 1 din Protocolul nr. 12.

Curtea a reținut că majoritatea instanțelor din țară s-au pronunțat în mod similar, doar în două hotărâri irevocabile instanțele ajungând la o concluzie diferită, neexistând nici diferențe profunde, nici persistente cu privire la problema de drept în discuție.

Cu privire la discriminare, Curtea a considerat că nu există nicio probă la dosar că ar fi existat vreo discriminare împotriva reclamantilor, în baza vreunui motiv.

În considerarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și față de amintitele decizii pronunțate de Curtea Constituțională, Înalta Curte constată că atât timp cât tratamentul mai favorabil al unor angajați este rezultatul punerii în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat acestora anumite drepturi salariale, în raport cu alți salariați cărora nu li s-au acordat aceste drepturi ori cărora le-au fost respinse astfel de cereri prin hotărâri judecătorești pronunțate de instanțe diferite, nu există discriminare în sensul art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată.

Art. 16 alin. (2) din Constituție statuează că nimeni nu este mai presus de lege. Așadar, nimeni nu poate invoca principiul nediscriminării pentru a obține un anumit tratament, cu încălcarea legii. Dimpotrivă, în fiecare litigiu, reclamantul va trebui să probeze legalitatea și temeinicia cererii sale, ce nu se poate baza pe invocarea discriminării sau a egalității de tratament în raport cu soluția pronunțată de o altă instanță, ci pe argumente de interpretare și aplicare corectă a legii, chiar și în situația în care invocă o astfel de hotărâre.

Pe cale de consecință, interpretarea și aplicarea corectă a legii reprezintă un scop legitim, în raport cu care nu se poate reține existența unui tratament discriminatoriu în cazul în care tratamentul mai favorabil al unor angajați este rezultatul punerii în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat acestora anumite drepturi salariale.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite în parte sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă în Dosarul nr. 2.886/113/2013 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) și ale art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, și în consecință stabilește că:

În aplicarea art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, punerea în executare a hotărârilor judecătorești prin care s-au acordat unor angajați anumite drepturi salariale nu reprezintă un tratament discriminatoriu al celorlalți angajați.

Respinge în rest sesizarea ca inadmisibilă.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 19 ianuarie 2015.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,
Adriana Stamatescu

ACTE ALE PARTIDELOR POLITICE**CUANTUMUL TOTAL**

**al sumelor provenite din finanțările private
ale partidelor politice în anul 2014, conform Legii nr. 334/2006
privind finanțarea activității partidelor politice
și a campaniilor electorale — Asociația Macedonenilor
din România**

Cuantumul total al veniturilor din cotizațiile membrilor a fost în valoare de 4.560 lei.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

